

“Trump”, forklaret og som forklaring!

Donald Trump har fået skyld for meget. Og det er let at identificere ham og føre hans handlinger tilbage til ham som ophavet til hans handlinger. Men, hvis man gerne vil lære noget om den verden, der har skabt ham og som kalder sig fri, hvilket bør være den egentlige udfordring, så handler det om at forklare fænomenet “Trump” som skabt af netop den del af verden, der kalder sig fri.

Han skal forklares med udgangspunkt i den verden, der gerne vil isolere og føre årsagerne til alverdens ondskab tilbage til ham, nu hvor han står alene tilbage i [bagklogskabens ulideligt klare lys](#), som fjende af “udviklingen/demokratiet/globaliseringen”.

Det er med andre ord den frie verden selv, der skal ses som forklaringen på Trump, dvs. som grundlaget for “Trump forklaret”. Han er netop ikke opstået ud af det blå, men skabt af den verden, som han afslører sig selv som resultat af.

Det var vi nogle, der fokuserede på allerede [der](#), hvor fænomenet satte sig på den fri verdens politiske system, for så at skabe totalt mørke omkring sig i og med politiske iagttageres proklamationer om at ville skabe lys og indsigt om ham.

Den fri verden har nu særligt travlt med at bruge Trump som forklaring, bl.a. på det at et menneske kan bruge denne verdens højeste magtembøde, smukt forenet med de traditionelle envejs massekommunikations mediernes modsætning, de sociale medier, i et åbenlyst forsøg på at undergrave selve institutionens position. Hvis de traditionelle medier kunne få deres største udfordring til at gå med i Trumps fald fra tinderne, så ville det være til deres fordel.

Nu hvor han er afsat, sat i forlegenhed, er det netop ulideligt let at identificere ham og reducere det onde, som skal forklares, til netop ham som [det onde selv](#). Det passer ind i den form for [ontologisering](#), [essensmystificering](#), der er så karakteristisk for den vestlige verdens filosofi, og det passer ind i den [falske distancering](#), som den herskende orden har forsøgt at lægge til fænomenet Trump lige fra det øjeblik, hvor det gik op for medier og orden, at han faktisk var imod “udviklingen”, dvs. globaliseringen.

Trump er marketingekspert og forstår til fulde antagonismens, konfliktens fordummende og selvfødende dynamik.

Alverdens iagttagere er faldet i, og har med udråbelsen af ham som det onde selv reduceret sig selv til forlængelsen af det simple univers, som konflikten skaber, konfliktens realitet. Den sande distance til fænomenet forfalder ikke til konfliktens realitet, men forholder sig til konflikten i dens kontekst af betingelser.

I stedet for at forklare, hvordan den fri verden har været i stand til at skabe fænomenet "Trump", er alverdens opmærksomhed i øjeblikket fokuseret på at føre miseren tilbage til og isolere den til netop fænomenet selv, dvs. til Donald Trump, som om han alene og i sig selv var forklaringen på sin embedsførelse og det slet skjulte og latterligt mislykkede kupforsøg d.6/1 2021.

Forklaringen på, hvordan den frie verden kunne sætte en leder som Donald Trump ind i det hvide hus, handler om denne verdens selvforståelse, den herskende orden. Denne forklaring er ubekvem, den sætter [den herskende orden](#) i forlegenhed.

Derfor er det ikke sket og det sker ikke i de sammenhænge, der nærer sig ved at udforme den fri verdens selvforståelse via de store envejs massekommunikationsmedier.

Det handler alt sammen om det [moderne projekt/modernismen](#), oplysningstiden, markedsfundamentalismen, den fri verdens ideologi, manglende intellektuel og eksistentiel integritet, konstruktivisme vs realitet/natur o.a.

Den socialvidenskabelige værktøjskasse, der skal til for at forklare fænomenet "Trump", er lukket land i de sammenhænge, hvor forklaringen skulle tage form og brede sig, hvis tilstandene skulle kunne ændre sig på et oplyst grundlag. Det skyldes ikke, at de værktøjer, som har virkning og skal bruges, er svære at beherske, men at de bryder med bekvemmeligheden, som den fri verden hænger sin selvforståelse op i. Mulighederne afvises fx med [en meget berømt fingers attitude](#), sådan som en tidligere dansk statsminister historisk og med ufattelig semantisk præcision identificerede sine fjender, nemlig videnskaben med dens eksperter, den viden, der ikke går rent op i markedsideologien. Fogh var markedsfundamentalismens talerør, en overgangsfigur til trumpismen, markedsfundamentalismens ultimative resultat.

Det er ikke svært at forstå den frie verden, men det kræver, at man bryder med dens selvforståelse, river sig løs fra den og stiller sig på [en anden](#).

Det må ske på eksistentielt grundlag, dvs. på det personlige niveau, som indeholder det hele, dvs. de semantiske dispositioner, som går igen i alle samfundets overordnede funktioner. Semantikken lever i

individet i meningens form, fordi mennesket er socialt, bevidsthedsmæssigt struktureret af kommunikationens, det sociale semantik.

Eksistentielt og intellektuelt kræver den forpligtende forklaring på fænomenet Trump, at iagttageren stiller sig på iloyalitetens [diabolske](#) fundament, den plads som de kristne fordømte djævelen, den stakkel, til at indtage, for her på smerteligste vis at opleve den dybe sandhed, der handler om at vi som iagttagere er og bliver både offer og bøddel i processen.

At forstå et handlingsmønster, enhver form for rationalitet, meningen i en form for selvforståelse, fordrer, at iagttageren ikke blindt udlever mønsteret og den mening, som bærer handlingen, de processer, som den herskende orden udlever.

Magtmennesket, offeret for magtens logik, Trump fx og alle hans modstandere forlænger og lever i den konstruktion, som bestemmer over deres udsyn. At se det kræver distancen, det diabolske, som netop ikke er ondskaben, men også ondskabens mulighedsbetingelse som semantisk værdi.

Trump er offer for magtens logik og forståelsen for magtens logik handler om [magtens væsen](#), det at magthaveren i eksekutionen af sin adfærd er offer for netop magtens væsen. Hvis iagttageren bøjer sig for denne logik, magtens væsen, forstår iagttageren ikke noget, men forlænger blot magtens væsen med logik.

I mit speciale fra 1989 løber jeg via en fænomenologisk eksistentielistisk analyse hen over den vestlige verdens filosofi, for at ende op med Hitler som fænomen. Hitler var ekstremt rationel og moderne i sin tilgang til sig selv og det moderne projekt, som Nazityskland var.

Dette Tyskland, Hitlertyskland, var Horkheimer og Adornos genstand for opmærksomhed, deres forklaring på Hitler, lige så meget som de så ham som skyldig, dvs. lige så meget som de brugte Hitler som forklaring på nazismen. På samme måde er den fri verden og hele det borgerlige overforbrugende selvdestruktive materielle lag forklaringen på den gennemkorrupte og syge kultur, der i disse timer dage går under for sig selv i en kontekst af selvskabte konflikter med sit naturgrundlag, læs forsvindende biodiversitet, klimaforandringer, corona, psykisk sygdom, sult, mental og fysisk fejlernæring, kollektive fortrængninger, syge vækstidealer, falske pengeværdier pumpet op med gigantiske kreditter, osv osv.

Joe Biden, en 81 årig gammel mand, repræsenterer og markerer Obamas bureaukraters tilbagevenden til magten. De problemer, som

Trump patetisk kom til udtryk som reaktion på, er der stadig. De kan forklares med den globalisering, den markedsfundamentalisme, som den tilbagevendte magtelite identificerer med udviklingen.

Det, som mennesket ville lære af naturen, var at beherske den. Domænet for humant design, dvs. hele spektret, der falder inden for menneskets "naturbeherskelse", indeholder også de utilsigtede virkninger af naturbeherskelsen. Men den fundamentale forståelse for nødvendigheden af at forstå begrebet "[domænet for humant design](#)" er fraværende, af grunde, som hører sammen med forklaringen på, hvordan den frie verden kunne sætte en mand som Trump ind i det hvide hus.